

DESTER

No. 12 DECEMBER 1962

De Ster

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OP DE OMSLAG:

Winter

Eemnes

62ste JAARGANG

Nr 12

Kerstmis 1962	363
„Hij stond te midden van hen”	364
Kent ge uw Evangelie	365
Matthew Cowley spreekt	370
Hulpactie Invaliden	372
In memoriam Prinses Wilhelmina	374
De heilige Geest der Belofte	376
M. Mannen en Arenleesters Conferentie	379
Orgelfonds, Wijk Rotterdam Noord	382
Een Babylon zonder spraakverwarring	383
De Zwitserse Tempel	388
Gebeurtenissen in de Zending	389
Een Kerstgroet	392

Redacteur: DON VAN SLOOTEN, President der Nederlandse Zending

Assistent: A. D. JONGKEES

Melvill van Carnbeelaan 54 Driebergen

Correspondent voor de Hollandse Ring: W. Panman, Vaalrivierstraat 133, Den Haag

Administratie: Amersfoortsestraatweg 214, Huizen N.H.

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

ABONNEMENTSPRIJS: f 2,50 PER HALF JAAR

GIRONUMMER 274746 - AMSTERDAMSCHER BANK

BIJKANTOOR LAREN N.H. - T.N.V. NEDERLANDSE ZENDING

AMERSFOORTSESTRAATWEG 214 - HUIZEN N.H.

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER

VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

KERSTMIS

1962

Wederom spoedt zich een jaar, dat gevuld is geweest met gebeurtenissen die ons diep beroerd hebben, ten einde. En daarmee breekt weer het moment aan waarop wij het voorrecht hebben enige ogenblikken ons als het ware aan het werelds gewoel te onttrekken en deze zodanig op ons in te laten werken, dat zij een balsem zijn voor de zielewonden, die het leven ons soms geslagen heeft.

Want wat het ook is dat ons in dit leven voortdrijft, van het ene gebeuren naar het andere, van de ene verrichting van onszelf naar de volgende: in deze momenten is het of de Heer met kracht in ons gemoed doordringt en ons even tot rust en bezinning brengt. Wij zetten ons neer en vragen ons af: „Waarom dit alles?”

Nu bijna 2000 jaren geleden, in een wereld die ook vol was van beroeringen, van onrust, zij het op een andere wijze en andere schaal dan nu, kwam daar dat Kindje. - Het Kindje dat van de beginne af beloofd was door een liefhebbend Vader en die ons het lichtend antwoord op deze vraag kwam brengen.

Wij kijken in ootmoed en met innige vreugde, vermengd met verbazing en ontroering, naar dit Licht, welk licht wij symbolisch elk jaar weer terugzien in onze Kerstboom.

Moge dit licht van onze Kerstboom ook dit keer weer de ontsteker zijn van het Licht in ons hart, dat onze Getuigenis gestalte geeft en opbouwt en ons vol dankbaarheid doet keren tot onze Hemelse Vader en doet zeggen:

„Wij danken U, O Vader, voor dit Geschenk. Door dit Kindeke hebt Gij ons gegeven, wat ons bovenal tot dankbaarheid stemt voor het leven dat ons hier op aarde is geschonken en ons verheft tot in de Hoogste Hemelen, - Het Eeuwige Leven -.”

Moge het aldus Uw harten doorschijnen en verwarmen, is het gebed voor U allen die deze regelen lezen, in de Naam van Hem Wiens geboorte wij thans herdenken, van

Het Presidentschap van de Hollandse Ring

...,,Hij stond
te midden van
hen”..

....De intelligenties . . . , die werden georganiseerd, eer de wereld was; en onder al dezen waren er velen der edelen en groten;

En God . . . stond te midden van hen, en zeide:

Dezen zal ik tot Mijn regeerders maken . . (Abraham 3 : 22, 23)

Aldus schreef Abraham. Jehova sprak tot hem en toonde hem in een visioen de grote geesten, die voornamen en zeer verantwoordelijke posities zouden bekleden, wanneer zij tot wasdom zouden zijn gekomen in het sterfelijke leven.

En Hij zeide tot Abraham: „gij zijt één hunner; gij werd gekozen, voordat gij werd geboren”.

Niet alleen Abraham werd tot leider gekozen. Er waren „velen der edelen en groten”. Een van deze was Joseph Smith, de eerste Profeet van de bedeling van de volheid der tijden. Hij behoorde tot deze groep van edelen en groten en was een van de grootste onder hen. Deze maand, zondag de 23ste, herdenken wij de dag, waarop deze grote en edele geest zijn intrek nam in het lichaam, dat 157 jaren geleden te Sharon in de staat Vermont, in het oosten van de Verenigde Staten van Noord--Amerika, werd geboren.

Hij leefde in zijn jeugd het leven van de eenvoudige, om niet te zeggen arme landman, door schokkende gebeurtenissen onberoerd, tot zijn 14de levensjaar.

Zijn geschiedenis en levensloop sindsdien zijn zo algemeen bekend, dat hier aan zal worden voorbij gegaan.

Ik wil u daarentegen een episode uit zijn kinderjaren vertellen, die waarschijnlijk niet zo bekend is.

Joseph Smith was zes jaar oud - onthoud die leeftijd - toen hij een ontsteking aan het bot van het rechterbeen kreeg. Deze werd zo ernstig, dat de geneesheren tot amputatie wilden overgaan, doch op ernstig en dringend verzoek van zijn moeder besloten zij nog een poging te wagen om het been te behouden. Zij zouden het aangetaste stuk bot er uit zagen. Als men nu weet, dat in die dagen de toepassing van narcose volslagen onbekend was en men in dergelijke gevallen zijn toevlucht nam tot het toedienen van een flinke dosis alcohol, (men maakte de patient eenvoudig dronken) dan moet men wel tot de erkenning komen, dat hier van een afschuwelijke ingreep sprake was, waarvoor menig volwasene zou zijn teruggedeinsd. Maar wat deed en zeide dit kind? Hij weigerde beslist alcohol te drinken en hei zeide: "Ik zal er geen druppel van drinken. En moeder, U moet uit de kamer gaan; ik zal mij heus wel goed houden en als vader mij wil steunen en mijn hand vasthouden, zal ik er doorkomen." En het zesjarig kind kwam er door, wiens geest in het voorbestaan een van de grootsten onder de edelen en groten was, welke geest zich manifesteerde in de moed en vastberadenheid de leeftijd van een gewoon kind verre te boven gaande. Het was diezelfde moed en vastberadenheid, die hem op latere leeftijd in staat stelde de verschrikkelijke vervolgingen, waaraan zijn volgelingen en hijzelf waren blootgesteld, te doorstaan niet alleen, maar tevens de grondslag te leggen van een koninkrijk, dat in der eeuwigheid zal bestaan, een werk dat hij met zijn leven bezegelde. Waarlijk was en is Joseph Smith een Profeet van de levende God.

A. D. J.

Kent ge uw Evangelie?

XIII

In de huiskamer van de familie Jansen zitten zij bij de tafel naast elkander, mevrouw Jansen met haar arm om de schouders van haar man. Voor hen ligt een opengeslagen Bijbel.

„Ik weet nu wat ons te doen staat, Jo”, zegt mijnheer Jansen tot zijn vrouw.

„En dat is?” vraagt mevrouw Jansen met ogen vol verwachting.

„Wij hebben nu twaalf vergaderingen bij de familie Keizer bijgewoond en alles wat daar werd gezegd, hebben wij nooit kunnen weerleggen of ontzenuwen. Integendeel, ik ben over alles gaan nadenken en ik ben tot de conclusie gekomen, dat het plan, dat zij het plan van leven en zaligheid noemen, onmogelijk mensenwerk kan zijn. Hoe denk jij daar over?”

„Ik denk er net zo over”, antwoordt mevrouw Jansen. Ik heb verschei-

dene malen, na zo'n bijeenkomst, God gebeden om met zekerheid te mogen weten of wat wij hebben gehoord, werkelijk de waarheid is. En toen wij de vorige week naar de familie Keizer gingen, had ik antwoord gekregen, wist ik, dat de Kerk, waartoe de Keizers behoren, werkelijk de Kerk van Jezus Christus is. Ik heb mijn gedachten niet tegen jou uitgesproken, omdat ik je in geen enkel opzicht wilde beïnvloeden. Ik had eigenlijk maar één gedachte: „Wat zou het heerlijk zijn als Karel nu ook zo dacht”.

Toen je mij dan ook vanmiddag vroeg samen de Bijbel te lezen, was het voor mij, als of er een nieuwe toekomst voor ons open ging.”

„Ik geloof, dat dit het geval gaat worden, lieve vrouw. Ik zeide zo juist dat ik nu wist, wat ons te doen staat. Ik heb hetzelfde gedaan als jij en om dezelfde reden. Ik heb evenmin tegen jou gezegd, wat er in mij om is gegaan, maar toch heb ik wel opgemerkt, dat er een verandering in je heeft plaats gegrepen. Ik zag het aan je ogen, aan je gehele manier van doen. Heb je aan mij niets opgemerkt?”

„Mijn lieve jongen,” zegt mevrouw Jansen, haar hoofd op de schouder van haar man leggend, terwijl tranen van vreugde uit haar ogen welden, „denk je nu heus, dat ik aan jou, met wie ik zo vele jaren lief en leed heb gedeeld, ook niets gemerkt zou hebben? Wel heb ik enige dagen tussen hoop en vrees geleefd; je bent soms zo zakelijk, zo nuchter, maar toen ik je op onze laatste bijeenkomst hoorde zeggen: „Wij hebben een verrassing”, dacht ik: dat kon wel eens op dopen uitlopen”.

„Juist, Jo, dat is precies wat ik bedoelde, toen ik zei, dat ik nu weet wat ons te doen staat. Het heeft mij van het eerste ogenblik af niet meer losgelaten. Ik moet eerlijk bekennen, dat ik heb geprobeerd er los van te komen, maar het is me niet gelukt. Herinner je je niet, dat ik toen ten slotte ook nog zei: „Ik geef me gewonnen?”

„Ja, zei je dat niet, toen Ella uitlegde, dat het Mormoonse Godsbegrip de mens verhief in plaats van God van Zijn status te beroven?”

„Juist, en het merkwaardige is nu, Jo, dat ik, toen ik dat zei, alleen daarop doelde, maar toen was het alsof- en misschien was het werkelijk zo- dat zou ik niet met zekerheid durven zeggen, een stem aan mijn oor fluisterde: „Vecht niet langer tegen de waarheid, maar geef je *helemaal* gewonnen”. Dat gaf me zo'n schok en tegelijk zo'n intens gevoel van geluk en bevrijding, dat ik, vooral toen ik jouw stralende gezicht zag, boudweg zei: „Wij hebben een verrassing!” En nu zei ik: „Ik weet wat ons te doen staat. Heb ik teveel gezegd?”

„Nee, o nee”, antwoordt mevrouw Jansen, haar hoofd oprichtend en het hoofd van haar man tussen beide handen nemend, „helemaal niet teveel, integendeel, ik zou nog wel heel lang zo naar je willen luisteren, maar dat is niet nodig; zonder iets tegen elkaar te zeggen, weten wij wat in ons beiden omgaat en zeker waar het om iets zo belangrijks als dit gaat. Maar ik zie de Bijbel opengeslagen voor je liggen; je wilde daar iets uit voorlezen. Wat is het?”

„Dit, zie hier, Jo, Johannes 3 : 5. Als straks mijnheer Keizer en zijn gezin komen, zal ik hem vragen dit vers voor te lezen.”

„En dan?”

„Dat is de beloofde verrassing, lieverd, die voor jou geen verrassing meer is.”

Als het kleine gezelschap in de huiskamer van de familie Jansen om de haard is gezeten, heerst er een bijna plechtige stilte. Na het gebed, dat door Willem is opgezonden, kijkt ieder lid van het gezelschap voor zich uit, zo nu en dan een steelse blik op het echtpaar Jansen werpend. Mevrouw Keizer ziet haar man aan en denkt: „Wat een vrede, wat een rust, wat een onbeschrijfelijke serene sfeer is hier. Ik geloof, dat zij iets heel belangrijks zullen gaan zeggen, dat ons allen erg blij zal maken.”

Eindelijk nam mijnheer Keizer het woord.

„Wij hebben voor deze avond geen onderwerp afgesproken en dus ook niemand gevraagd de leiding te nemen, maar als ik mij niet vergis, zullen wij toch heel verrassende dingen te horen krijgen. U sprak immers over een verrassing, nietwaar mijnheer Jansen?”

„Ja zeker, ik of liever wij, mijn vrouw en ik, hebben een verrassing voor U. Maar ik wilde beginnen U te vragen deze tekst voor te lezen.”

Mijnheer Keizer neemt de Bijbel, die mijnheer Jansen hem overhandigt en leest:

„Voorwaar, voorwaar zeg Ik u, zoo iemand niet geboren wordt uit water en Geest, hij kan in het Koninkrijk Gods niet ingaan.”

„Dank U wel, dat is de tekst, die mij de laatste dagen steeds in gedachte komt. Wij hebben samen, mijn vrouw en ik, over deze tekst gebogen gezeten en alle verwijzingen opgezocht, die er bij stonden en zo werden wij ook verwezen naar Handelingen 2 : 38: „Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in den naam van Jezus Christus tot vergeving der zonden, en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen.”

Wij begrijpen dus, dat Jezus met het wederom geboren worden de doop bedoelde, zoals die in de Mormoonse Kerk wordt toegepast, en het opleggen der handen voor het ontvangen van de gave van de Heilige Geest.

U ziet, mijnheer Keizer, onze gesprekken in de trein hebben mij en via mij, ook mijn vrouw deze en vele andere woorden van Christus duidelijk gemaakt. Het moet wonderbaar zijn die gave te ontvangen. Wij hebben bovendien steeds met aandacht het gesprokene in onze bijeenkomsten gevolgd en wij zijn tot de overtuiging gekomen, dat wij daar de waarheid, het zuivere Evangelie van Jezus Christus hebben gehoord. Wij zijn niet over ijs van één nacht gegaan, want dat levert gevaar voor verdrinken op, maar hebben gedaan wat Jacobus, de Apostel van Christus, een ieder aanraadt die het om waarheid te doen is. Wij hebben antwoord op ons gebed ontvangen; onze overtuiging is nu getuigenis; wij willen gedoopt worden.”

De reactie op deze woorden was spontaan, warm en oprecht.

Alleen Lucy weifelt even, doch dan vermant zij zich en op mijnheer en mevrouw Jansen toestappend, schudt zij hun hartelijk de hand en zegt: „Ik ben heel blij, dat ik dit ogenblik heb mogen bijwonen en ik zie met groot verlangen uit naar de dag, dat ik ook gedoopt kan worden”.

„Waarom kan dat nu niet, Lucy?” vraagt mevrouw Jansen.

„Mijn ouders geven geen toestemming. Zij hadden geen bezwaar tegen mijn bijwonen van de bijeenkomsten, maar zij willen, dat ik wacht tot ik meerderjarig ben.

„Dan”, zo zegt mijn vader, kun je de richting kiezen, die je verlangt te gaan, maar nu blijf je bij ons”.

„Hoe oud ben je nu”?

„Achtien jaar, nog drie jaar dus en dat is nog lang, als je zo graag iets wilt.

„Lucy, er kan in die drie jaar heel wat gebeuren”, zegt mijnheer Keizer. Vertrouw op je vader in de Hemel; Hij kent je moeilijkheden en de verlangens van je hart. Jouw goede voorbeeld zal wonderen doen, wees daarvan overtuigd.”

Zich daarna tot mijnheer Jansen wendend, zeide hij:

„Voordat U beiden de gewichtige stap gaat ondernemen, moeten nog enkele heel belangrijke dingen met U worden behandeld en die wij tot dusver nog niet ernstig hebben besproken. U hebt natuurlijk opgemerkt, dat mijn vrouw tijdens onze bijeenkomsten nooit koffie, thee of sterke drank serveerde en ik van mijn kant nooit rookgerei. Wij hebben over die abstinentie wel eens het een en ander gezgd, U weet er dus van, hetgeen trouwens ook blijkt uit het feit, dat U ons die dingen niet voorzet, wanneer de bijeenkomst bij U thuis is, zoals nu. Thans acht ik het ogenblik aangebroken op dit onderwerp dieper in te gaan.

De betekenis van de doop is heel groot en wordt op meer dan één wijze onder woorden gebracht: Het is de deur, die toegang geeft tot het Koninkrijk van God op aarde, het is de handtekening onder de overeenkomst, onder het verbond, dat wij met God sluiten.

Wij geven er mede te kennen, dat wij bereid zijn de naam van Zijn Zoon Jezus Christus op ons te nemen en Zijn wil te doen, Zijn wetten te gehoorzamen.

Enige van die wetten zullen wij nu nader beschouwen. Wij zullen beginnen met wat wij noemen: Het Woord van Wijsheid. Wij slaan de 89ste afdeling van het boek Leer & Verbonden op en lezen daar: Een Woord van Wijsheid, ten nutte van de raad van hogepriesters, die in Kirtland is vergaderd, en voor de Kerk, en eveneens voor de heiligen in Zion -

„Om als een groet te worden gezonden, niet als gebod of met dwang, maar als een openbaring en als het woord van wijsheid, dat de orde en de wil van God toont voor het tijdelijk welzijn van alle heiligen in de laatste dagen”.

Ik wil even uw aandacht vestigen op deze woorden: „niet als gebod of met dwang”. Dat klinkt heel anders dan de Tien Geboden met hun gebiedend: „Gij zult niet!”

Sommigen van ons trekken uit die woorden „niet als gebod” de conclusie, dat wij dat Woord van Wijsheid niet zo nauw behoeven te nemen. Het is immers geen gebod? Maar zij, die zo redeneren, zien over het hoofd, dat het een openbaring is, die de wil van God kenbaar maakt ten aanzien van wat wij zullen eten en drinken. Hij laat ons echter volkomen vrij in de keuze; dus hier weer de vrijheid die God ons in alles schenkt om naar eigen believen te handelen.

Wij mogen bovendien veilig aannemen, wanneer God het nodig vindt iets aan Zijn kinderen op aarde te openbaren, dat het dan ook belangrijk genoeg is om er aandacht aan te schenken en het niet iets is, dat wij net zo goed kunnen negeren als gehoorzamen. Voortgaande in afd. 89, lezen we, dat sterke drank, tabak en hete dranken, waarmede koffie en thee worden bedoeld, niet goed zijn voor de mens.

Nicotine, cafeïne, tannine, of hoe die stoffen verder mogen heten, die in de dranken zitten, waarvan het gebruik ons door God wordt ont-raden, zijn gewoontevormende stoffen, die het zenuwstelsel en verschillende edele organen van het lichaam aantasten en verontreinigen. In I Corinthe 3 : 16 en 17 zegt Paulus: ”Weet gij niet dat gij Gods tempel zijt en de Geest Gods in ulieden woont?

Zoo iemand den tempel Gods schendt, dien zal God schenden; want de tempel Gods is heilig, welke gij zijt.” Nu, hoe wordt ons lichaam geschonden? Door toenemend gebruik van die gewoontevormende narcotica.

Wij worden van vrije, zelfstandige, recht op ons doel afgaande mensen, slaven van die giftige bestanddelen.

Jezus zegt in het zevende hoofdstuk van Johannes: „... zoo iemand wil deszelfs (Gods) wil doen, die zal van deze leer bekennen of zij uit God is, dan of ik van mijzelf spreek”. Welnu, hier is sprake van de wil van God. Ik ben zo vrij de woorden van Jezus, die ik hier heb aangehaald in negatieve zin om te zetten: „... zo iemand *niet* wil deszelfs wil doen, zal van deze leer *niet* bekennen, dat zij uit God is. Met andere woorden: zo iemand verliest zijn geloof!

De praktijk heeft dit meermalen uitgewezen. Die het Woord van Wijsheid met de voeten treedt, schendt niet alleen zijn lichaam, maar ook zijn geest. En ofschoon dit Woord gegeven is voor het *tijdelijk* welzijn van Gods kinderen, zijn de gevolgen van het onderhouden of van het negeren van *eenwige* strekking. De opvatting van sommigen dat men het met het Woord van Wijsheid niet nauw hoeft te nemen, is dus fout en bovendien heel gevaarlijk.

„Wanneer werd die openbaring gegeven?” vraagt mevrouw Jansen.

„De 27ste februari 1833 te Kirtland”, antwoordt mijnheer Keizer.

„In een tijd dus dat de medische wetenschap lang niet die hoogte had

bereikt, waarop zij nu staat. Nu is het opmerkelijk, dat de geleerden met hun onderzoekingen Joseph Smith hoe langer hoe meer in 't gelijk stellen, wat op zichzelf een sterke aanwijzing, zo geen bewijs te meer is, dat hij een Profeet van God was.

„Dus U wilt met dit alles zeggen, dat God wil, dat ik het roken laat”? vraagt mijnheer Jansen.

„Ja, dat wil Hij.

„Goed, U sprak deze avond over een overeenkomst, een verbond. Ik ga dat met Hem sluiten en zeg u hierbij, dat ik de laatste sigaar van mijn leven heb gerookt. Al enige dagen rook ik trouwens niet meer.

„En ik zal, als God mij wil helpen, mijn koffie en thee laten staan”, zegt mevrouw Jansen. „Wij willen het Woord van Wijsheid onderhouden.

A. D. J.

Matthew Cowley spreekt

(Gedeelten uit een toespraak, gehouden door wijlen Apostel Cowley voor een O.O.V.-klas op 8 december 1953)

. . . . Het Polynesische volk was eenmaal een van de gezondste volken van de wereld, maar dat was vóór zij de blanken kenden. Toen kapitein Cook deze mensen ontdekte, schatte hij hun aantal op twee miljoen, in de driehoek, die gevormd wordt door de Hawaii-, Gezelschaps- en Samoaeilanden en Nieuw-Zeeland, Tongaeilanden en Cookeilanden, met nog een aantal kleine eilanden binnen die driehoek.

Maar na enige jaren Christendom, dat die mensen was gebracht, waren er niet meer dan 200.000. Nu was dit niet helemaal de schuld van de blanke, want zij waren voor de ondeugden van de blanke toeganlijker dan voor hun deugden en daarom werden zij practisch gedecimeerd door de zogenaamde beschaafde gebruiken, die onder hen in zwang kwamen. De gemiddelde leeftijd van deze inbcoringen was, vóór de blanke man kwam, honderd jaar, hun gemiddelde lengte 1,85 m. of meer. In het Smithsonian Instituut in Washington D.C. staat een levensgroot beeld van een Maori uit Nieuw-Zeeland, aan de voet waarvan is geschreven: „De Maori van Nieuw-Zeeland, waarschijnlijk het fraaiste mensentype, dat ooit werd ontdekt”. Het was een prachtig ras, al die Polynesiërs, omdat zij een juiste levenswijze hadden, zij leefden eenvoudig.

In Nieuw Zeeland leefden de Maori's hoog in de bergen, voordat de blanke man kwam. Zij leefden op gezonde hoogten en hun dorpen, paüs,

zoals zij ze noemen, waren altijd onberispelijk. Zij leefden van vis uit de zee en speciaal van zeewier, het beste voedsel ter wereld, want de mineralen uit de heuvels en al het goede voedsel uit de grond gaat naar de oceaan en het zeewier gedijt daarvan. Dus die mensen leefden van vis en zeewier en wilde duiven en zij waren een prachtig ras.

Toen ik in 1914 naar Nieuw Zeeland ging, had iedereen, hoe oud ook, goede tanden, een zeer goed gebit. Toen ik in 1938 terugkwam, had geen enkele inboorling meer een goed gebit. Zij hadden zich het voedsel van de blanke aangewend. Zij dronken thee, aten veel suiker; hun dranken waren erg zoet en zij aten drie of vier maal daags vlees, en cake en verder alles, wat zij vroeger nooit hadden gekend.

Nu tracht de blanke hen weer tot een goed dieet te krijgen en leert hij hun op school welk voedsel het beendergestel zal versterken en hun gebit langer zal sparen dan nu het geval is.

Deze inboorlingen weten hoe zij zich moeten ontspannen. Dat is iets, wat wij niet kunnen. Ik wilde wel, dat ik wist hoe ik dat moet doen. In al die jaren, dat ik onder de Maori's was, heb ik nooit zo kunnen „relaxen” als zij dat doen.

Wanneer zij werken, werken zij heel hard en wanneer zij zich ontspannen, doen zij dat even hard als zij werken, wanneer zij werken. Ik was eens op een avond op een vrachtboot in de baai van Apia, Samoa. Daar waren zij bezig met schepen te laden. Die kunnen niet meren, omdat het water te ondiep is; dus moeten zij buiten voor anker gaan en de lichten voeren dan de bananen, enz. aan. De inboorlingen laden het schip en niet zodra is de lichter gelost, of zij strekken zich op het dek van de vrachtboot uit en slapen onmiddellijk in. En zij ontwaken, zodra een volgende lichter is gearriveerd. Dat doen ze vier en twintig uur per dag; zij kunnen op elk uur van de dag slapen en op elk uur van dag wakker zijn.

Dat is het eenvoudige leven, dat zij leven, maar wij doen het niet; ik denk dat wij niet weten hoe het te doen. Maar zij weten het wel; zij weten wel hoe te „relaxen”. Zij kunnen gaan zitten en binnen een seconde in slaap zijn. Daar zijn wij te veel gespannen voor, maar als wij het voedsel aten, dat zij gebruikten, niet wat zij nu eten, maar wat zij vroeger tot zich namen, zou dat prachtig zijn. In Auckland placht ik zeewier in huis te hebben en ik nam er van tijd tot tijd wat van en ik geloof, dat het heel goed voor me was, want de groenten daar hadden niet de mineralen en andere elementen, die nodig zijn om je lichaam „fit” te houden.

In hun woningen leven zij zeer eenvoudig. Nu ziet men wel in Nieuw-Zeeland inboorlingen, die een mooi huis hebben, maar als ze geen bezoek verwachten en u komt onverwacht binnen, zult u ze op de vloer zien zitten, met hun wasgoed over hun mooiste meubelen, want zij vinden het gemakkelijker op de vloer te zitten, dan kunnen zij zich ont-

spannen en gaan liggen, zoals zij willen.

Ach, als we maar wisten hoe te leven. We weten het wel, geloof ik, maar wij doen het niet. Als we werkelijk wisten hoe wij het Woord van Wijsheid moeten leven, zou dat een prachtig ding wezen. Op zekere dag kwam een dokter in mijn kantoor. Hij en nog enkele andere broeders hadden na jarenlange proefnemingen ontdekt, dat zuivere tarwe de beste medicijn voor hartkwalen is, die er bestaat.

Ik zeide: „Wel, dat hebben wij altijd geweten. Het is een openbaring van God: „Tarwe voor de mens”. Hij zeide: „Dat is volkomen juist”. Hij zeide verder, dat er nooit mensen kwamen met hartklachten vóór men wittebrood ging bakken. In vroeger tijden, toen men geen wittebrood kon maken, hadden de mensen geen hartkwalen.

Hij toonde mij de resultaten van het toedienen van tarwekiemen aan leiders aan spataderen. Op die manier ontdekten zij wat tarwe kan doen tegen trombose.

Zij behandelden enige aanstaande moeders, die last van spataderen hadden. Een van de doktoren was een verloskundige, hij behandelde haar met deze tarwe en haar spataderen verdwenen. Hij ging verscheidene jaren met die behandeling door en de spataderen bleven weg, totdat hij besloot een jaar lang de behandeling te staken. De spataderen kwamen terug.

Hij en zijn broeder dachten: „Als dit de aderen in de benen geneest, zal het ook voor het hart goed zijn”. Zij besloten het middel op hun moeder te beproeven. Zij was over de zeventig en zij kon wegens haar hartkwaal niet eens van de ene kant van de kamer naar de andere gaan, jaren lang niet. Toen gaven zij haar tarwekiemen en na een aantal weken werkte zij in de tuin. Daarom denk ik, dat er wel iets bijzonders is met die openbaring, wat sommige mensen er ook van mogen denken.

Wordt vervolgd.

HULPAKTIE INVALIDEN

Nog maar enkele weken geleden zijn wij onder bovenstaand motto een aktie begonnen, teneinde gelden bijeen te brengen om een jonge vrouw te helpen haar handicap te overwinnen om weer eens buiten haar woning te komen.

Onmiddels werden zoveel reacties uit alle delen van Zending en Ring ontvangen, dat het ons verantwoord leek met een flinke lening van het zendingskantoor reeds nu de invalidewagen ter beschikking te stellen, zodat deze vrouw nog voor het invallen van de winter kan genieten van het prachtige herfstweer en zodoende weer een beetje levensvreugde ondanks haar handicap kan verkrijgen. Namens de aktie willen wij al

degenen dank zeggen die spontaan hun gift aan ons rechtsstreeks of via de diverse besturen deden toekomen. Na afloop van deze aktie zullen wij aan de deelnemende gemeenten een gespecificeerde verantwoording zenden. Nu wij door veel leden zo geholpen werden, weten wij zeker dat wij binnenkort alle benodigde gelden ontvangen zullen hebben.

Nogeens hartelijk dank voor de reeds ontvangen bijdragen, en . . mocht u bij het lezen van dit artikel tot de ontdekking komen dat u toch ook wel zoudt willen helpen om onze aktie te doen slagen, dan is ook uw bijdrage (hoe klein ook) op de girorekening die hieronder vermeld wordt, of door middel van een gift via het tiendenzakje, onder vermelding hulpaktie, uiteraard zeer welkom.

484291 van de Coöp. Raiffeisenbank te Alkmaar
ten gunste van de HULPAKTIE INVALIDEN

Slechts zij die het geduld hebben eenvoudige dingen volmaakt te doen, zullen de bekwaamheid verwerven moeilijke dingen gemakkelijk te doen.

Johann Schiller

Sommigen vragen God om leiding en nemen dan zelf het stuur in handen.

Improvement Era

Zeg de mensen wat ge wilt, en ze weten het al. Vraag de mensen wat ge wilt, en ze weten het niet.

C. F. Kossmann

In memoriam Prinses WILHELMINA

Terwijl de grote feestvreugde in verband met de zeer geslaagde Radio en T.V. actie ten bate van „Het Dorp” nog sterk in ons aller harten doorwerkte, kwam plotseling de droeve tijding, dat H.K.H. Prinses Wilhelmina in de nacht van 28 november van ons was heengegaan. Ons volk en de wereld is daardoor armer geworden. Wij verliezen en met ons de wereld om ons heen — een vrouw van uitzonderlijke betekenis, met een staat van dienst, zoals maar zelden in de wereldgeschiedenis is voorgekomen. Gedurende 50 jaar werd ons land door haar geregeerd en wij kunnen niet anders dan met grote dankbaarheid op deze periode terugzien. Als een echte „Oranje” stond zij ten allen tijde klaar daar waar nood te lenigen viel en in haar optreden was zij zowel positief als beminnelijk en wist zij aller harten te winnen.

Haar leven was niet altijd gemakkelijk en wij als Heiligen der Laatste Dagen kunnen de diepe achtergrond en bedoeling Gods hiervan bij uitstek begrijpen. In haar enige jaren geleden verschenen boek: „Eenzaam, maar niet alleen” spreekt zij voortdurend over de leiding en bedoeling Gods, die zij steeds weer ontwaart in de geschiedenis van het menselijk geslacht. En bij het lezen van dit voortreffelijke boek is het soms alsof wij klanken en gedachten horen van ons wonderbaar en hersteld Evangelie.

Behalve het overlijden van haar moeder H.M. Koningin Emma en haar gemaal, Z.K.H. Prins Hendrik, zijn er drie perioden geweest, die wel als bijzonder zwaar moeten worden aangemerkt.

De eerste was die van Wereldoorlog I. Als een ware moeder des Vaderlands deed zij alles wat in haar vermogen lag om deze wereldbrand aan ons Vaderland te doen voorbijgaan, waarbij zij zeker niet in de laatste plaats de hulp inriep van Hem, die alles weet. Gelukkig kon ons vaderland deze periode zonder oorlog doorstaan, zij het dan ook, dat moeilijkheden niet achterwege bleven.

De tweede periode werd ingeluid in oktober 1929. De Amerikaanse effectenbeurs stortte ineen en had een wereldcrisis ten gevolge. Nederland kreeg zware klappen te incasseren. De werkloosheid nam een ongekende omvang en een oplossing was niet te vinden. De economie is nog maar een jonge wetenschap en was toen nog lang niet zo ver, dat men wist welke maatregelen doeltreffend zouden zijn. Eerst na het verschijnen van het beroemde boek van de econoom J. M. Keynes: A

general Theory of Employment, Interest and Money (Een algemene theorie van werkgelegenheid, interest en geld) zou men langzamerhand andere wegen kunnen gaan inslaan.

Het koninklijk huis deed wat het kon. Het volk werd in deze nood niet alleen gelaten. Toen de ergste nood wat gelenigd was en er zelfs een klein herstel intrad, werd de rust wederom wreed verstoord door de *derde periode*.

Europa en daarna de wereld raakten weer op drift. Een oorlog als nooit tevoren had gewoed, brak uit en deze keer zou Nederland er niet buiten blijven. In haar boek beschrijft ze de smart, die het haar doet om met de regering weg te moeten gaan naar Engeland, niet om zichzelf veilig te stellen — Londen was toen allesbehalve veilig!!! —, maar om met onze bondgenoten de strijd tegen de vijand voort te zetten tot de overwinning.

Ontroerende staaltjes van moed en doortastendheid zijn er te over. Deze Koningin gaf niet toe aan welke eis dan ook van de vijand.

En dan eindelijk kan zij na lange jaren weer voet op eigen bodem zetten. Meesterlijk is de beschrijving van haar gevoelens bij het betreden van de vaderlandse bodem. Maar al deze gebeurtenissen hebben niet nagelaten veel van haar krachten te vergen. In 1948 doet zij definitief afstand van de regering, na 50 jaar ons land te hebben gediend. Een tijdvak dat door welke werker en waar ook ter wereld maar zelden wordt bereikt. Als eerste roept zij, staande naast haar dochter, onze huidige Koningin Juliana, het „leve de Koningin” uit! En daarmee is haar koningschap beëindigd, maar niet haar activiteit. Een druk leven ten bate van de mensheid wacht haar nog en veel zegenrijke arbeid komt door haar tot stand.

Zij was een gelovige vrouw. Haar grote overtuiging stelde haar in staat de grote slagen van het leven te pareren. Want slagen komen er zeker. Ongeacht of men arm of rijk is, hooggeplaatst of slechts een needrig ambt vervult, wij allen moeten deze dingen verwerken, omdat zij behoren tot onze geestelijke volmaking en ons tot lering strekken in het leven hierna en in het bijzonder voor de taken die ons daarna wachten. Op tal van plaatsen in haar boek voelen wij dat zij deze grote waarheid begrepen heeft. Wanneer haar lichaam zal zijn toevertrouwd aan het Mausoleum der Oranje's te Delft, zal haar geest reeds in het Paradijs zijn om verdere ontwikkeling op te doen. Haar leven is voor ons een prachtig voorbeeld geweest en wij danken onze God, die ons als Nederlandse Heiligen der Laatste Dagen zulk een bijzondere vrouw als Koningin gaf, onder wier regering wij onze beginselen in volle vrijheid hebben kunnen uitleven.

Haar aardse taak is volbracht en haar geest vertoeft in het Paradijs totdat de Heer van alle Leven Haar opwekt ten uiterste dage.

W. Panman.

De Heilige Geest der Belofte

door Reed H. Bradford

Onlangs logeerde een man, die geen lid van de Kerk is, drie maanden lang bij een gezin, waarvan ieder lid tot de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen behoorde. Nadat hij was vertrokken, schreef hij een brief, waarin hij de geest trachtte te beschrijven, die hij in dat gezin had aangetroffen. Hij zeide:

„Ik kon niet precies zeggen wat het was dat ik in dit gezin voelde, maar het deed mij weldadig aan. Het was de manier, waarop iedereen met iedereen omging. Er werd niet geschreeuwd, er was zelfs geen stemverheffing. Er was zo nu en dan wel verschil van mening, maar ik herinner me heel goed de manier waarop daarover werd gesproken. Ik begreep dat het zeer pijnlijk zou zijn geweest, als iemand op scherpe toon had gesproken, omdat zij elkander liefhadden, weet u. En hoe kan men iemand pijn doen, die men liefheeft?

Ik heb altijd gezegd dat je een gezin kunt beoordelen naar de schijnbaar „kleine” voorvallen. In dit gezin was elk voorval belangrijk. Voor de leden was *elke* dag de belangrijkste dag in de eeuwigheid.

Ik zie het toneel nog voor me, toen wij allen knielden om te bidden. U weet hoe sommige mensen bidden: volgens een bepaald schema, mechanisch als 't ware, iets wat men doet omdat het nu eenmaal een plicht is. Maar zo was het hier niet. Zij hielden allen tijdens het gebed elkanders hand vast en het scheen mij toe, alsof engelen met elkander spraken. Wat een uitingen van dankbaarheid, welk een smeken om wijsheid en dan dat gevoel van God's nabijheid.

Ik geloof dat ik wel kan zeggen, dat in dit gezin een bijzondere geest heerste. Ja, daar ben ik zeker van. Het was de geest van vriendelijkheid, van geduld, van schoonheid en van de liefde zelf. Toen ik vertrok, kwam de gedachte bij mij op, dat de hemel niet vreemd voor hen zou zijn, wanneer zij daar binnen gaan, want een hoekje er van hadden zij op aarde”.

Ik ben zelf ook in de gelegenheid geweest om de geest in een gezin van Laterdaagse Heiligen gade te slaan, het gezin, waarin ik ben groot gebracht.

Het was op een mooie dag in mei. Ik was ver van huis, in een vreemd land, toen ik een telegram ontving. „Je moeder heeft een ernstige hartaanval gehad; zij zal waarschijnlijk niet lang meer leven. Zij wil je zien, vóór zij heengaat”. Ik ging zo snel mogelijk naar huis terug. Dat mijn moeder, nog betrekkelijk jong, ons moest verlaten, was voor mij een ernstige schok. Terwijl ik in het vliegtuig zat, gingen mijn gedachten terug naar het vele, dat ons tehuis zo belangrijk voor mij had gemaakt.

Ik zag mijn broeders en zusters voor mij en ik dacht aan de kameraadschap, die ik van hen had ondervonden. Zelfs in onze onenigheid was er een fijne geest aanwezig, die er ons aan herinnerde, dat er dingen waren, die men niet zeide en niet deed. Ik zag mijn vader en moeder voor mij en hoe zij een opmerkelijke onderlinge verhouding hadden geschapen. Ik wist, dat zij het op bepaalde punten niet met elkander eens waren, maar dat lieten zij ons nooit openlijk merken. Zij gingen op een lieve wijze met elkaar om. Zij verstonden de juiste betekenis van het tweede gebod.

Toen ik thuis kwam, zat mijn vader naast mijn moeder. Ik was op tijd. Zij leefde nog en het was een vreugdevol weerzien. De volgende dagen waren vol spanning, maar wij drieën waren samen en ik zeide tot hen: „Waardoor zijn jullie in je huwelijk zo gelukkig geweest?”

Na enig nadenken antwoordde mijn vader: „Mijn jongen, toen wij door de tempel gingen, zeide de broeder, die ons in het huwelijk verbond, onder andere dit: „Ik hoop, dat gij waardig zult zijn om uw huwelijk door de Heilige Geest der Belofte bekrachtigd te hebben”.

Ik vroeg hem wat dat betekende en hij antwoordde, dat het betekende dat wij zo moesten leven, dat de Heilige Geest een werkelijke invloed op ons leven kon hebben”. Dat bracht ons beiden tot nadenken. Ik zal nu alleen voor mijzelf antwoorden in hoeverre dit mijn eigen gedragingen beïnvloedde en het aan je moeder overlaten te vertellen hoe zij er door werd geleid. In de eerste plaats wist ik, dat onze Vader in de Hemel en de Heiland en de Heilige Geest iedereen liefhebben, die in de wereld komt. Zij wensen dat zij dezelfde vreugde leren kennen, die zij zelf hebben gekend. Ik beschouwde hun leer dus als een middel om mijn vreugde te vergroten, in dit leven en in het hiernamaals. In het bijzonder beseft ik dat ik, als priesterschapdrager, de taak heb over ons gezin te presideren en dat dit betekende, dat ik iedereen als een menselijk wezen moest behandelen en als een kind van onze Hemelse Vader en dat ik alles moest doen om een ieder te helpen datgene te bereiken, wat mijn Hemelse Vader voor hem bestemd heeft.

Ik werd spoedig gevoelig voor de invloed van de Heilige Geest. Ik ontdekte, dat ruzie maken, zijn stem verheffen in onrechtmatige toorn en dergelijke dingen niet met deze Geest in overeenstemming waren. Maar ik ontdekte ook, dat een rechtvaardige bekommernis om je moeder en waar zij behoefte aan had, in overeenstemming met die Geest was.”

Toen nam mijn vader Leer & Verbonden en las uit de vierde afdeling voor. „Deze afdeling, mijn jongen, spreekt over genegenheid, matigheid, liefde e.d.”

„Ik onderschrijf alles wat je vader heeft gezegd”, zeide mijn moeder. „Als resultaat van onze pogingen, hoe onvolmaakt ze ook mogen zijn geweest, kregen wij een bepaalde geest in ons huis. Ik kan het misschien zo zeggen: wij tweeën werden één. Je vader en ik zijn niet dezelfde

personen. Misschien kun je zeggen, dat wij net als twee ranken zijn, die zich om elkander strengelen zonder hun eigen persoonlijkheid te verliezen. Wij hebben getracht elkander aan te vullen. Wij hebben gelet op elkander's behoeften, verlangens en aspiraties. Wij beschouwden het niet als *mijn* huwelijk, maar als *ons* huwelijk. Er is een heilige Geest der Belofte in ons huwelijk geweest.

Toen ik de eerste hartaanval kreeg, verlangde ik wanhopig om te blijven leven, want ik wilde bij je vader en bij mijn kinderen en vrienden blijven, maar nu is er vrede over mij gekomen. Ik kan het niet uitleggen. Ik voel, dat ik spoedig heen zal gaan. Ik weet dat de scheiding moeilijk zal zijn, maar heel diep in mijn ziel is er, als ik het zo mag zeggen, het goddelijke vertrouwen, dat onze band, die tussen je vader en mij en tussen ons en onze kinderen, eeuwig zal zijn. Nu wil ik je dit ene nog laten weten: Mijn grootste doel met jullie, kinderen, was je een levenswijze te leren, zowel door mijn daden als door mijn woorden, die je vreugde zo groot mogelijk maken op een wijze, zoals onze Hemelse Vader het bedoelt!”

Twee dagen later, toen mijn moeder op de sofa lag en mijn zuster een liefelijke compositie van Grieg speelde, hoorden wij moeder praten. Wij snelden op haar toe, juist op tijd om haar te zien heengaan. Toen wij naar haar gelaat keken, zagen wij daar een verheven glans op. Toen was ik blij, dat zij en mijn vader door de Heilige Geest der Belofte waren verbonden en dat die zelfde Geest een werkelijke belofte voor ons, kinderen had - de belofte, dat indien wijzelf volgens zijn leer leefden, wij in ons eigen huwelijk dezelfde vreugde zouden vinden, die onze ouders hadden gevonden. Het was een belofte dat te eniger tijd, ergens, wij met hen in een koninkrijk zouden samen zijn, waar de tabernakel Gods bij de mensen is, en Hij zal bij hen wonen, en zij zullen zijn volk zijn, en God zelf zal bij hen en hun God zijn. En God zal alle tranen van hunne oogen afwisschen, en de dood zal niet meer zijn, noch rouw noch gekrijt, noch moeite zal meer zijn; want de eerste dingen zijn weggegaan. (Openb. 21 : 3, 4).

Dien avond dankte ik God voor zulk een moeder en ik dankte Hem voor het vertrouwen en het geloof, die in mijn ziel waren gekomen. Nu wist ik voor de eerste maal waar mijn moeder over had gesproken en ik nam mij voor een huwelijk te sluiten, dat door die zelfde Geest zou worden bezegeld.

Want wij zien nu door eenen spiegel in eene duistere rede, maar alsdan zullen wij zien aangezicht tot aangezicht; nu ken ik ten deele, maar alsdan zal ik kennen gelijk ook ik gekend ben.

En nu blijft geloof, hoop en liefde, deze drie: doch de meeste van deze deze is de liefde.

1 Cor. 13 : 12, 13

M. Mannen en Arenleesters Conferentie

in Den Haag, op 17 en 18 november 1962

Koning winter, die zijn voorboden had uitgezonden, was niet bij machte om de belangstelling voor de avond van 17 november bij onze jongeren weg te nemen. Was de belangstelling aanvankelijk matig te noemen, alras bleek elke grond voor pessimisme onjuist te zijn, want Zuster A. H. Koning-Boom kon aan het einde van haar inleiding een groot aantal mannen en Arenleesters waarnemen, die de koude op deze zaterdagavond op de koop toe hadden genomen en de gezelligheid in de feestelijk aangeklede zaal in Den Haag hadden opgezocht. Het motto was „paspoort naar eeuwige vreugde”.

Symbolisch werden paspoorten uitgereikt en tenslotte verenigden alle aanwezigen zich tot een reusachtige trein, die de inleiding vormde tot een geslaagde dansavond.

Goede muziek en aardige spelletjes bewezen weer eens hoe nuttig dit soort vermaak kan zijn.

De organisatoren hadden bij alles

Samenzang.

wat er gedaan werd voor het juiste evenwicht gezorgd. Zo waren er twee uitstekende nummers als afwisseling van de verschillende dansen.

Geert Geertsma met de gitaar.

Broeder Wim Banis uit Rotterdam Noord betrad met twee assistenten het toneel en vergastte de aanwezigen op een aantal verbluffende staaltjes van goochelkunst. Uit een lege cylinder kwamen allerlei voorwerpen te voorschijn en een doek, die eerst aan alle kanten werd getoond, bevatte plotse-ling een boeket bloemen. Tot slot zagen we onze jeugdige magiër water in limonade veranderen.

Goochelaar Wim Banis aan de arbeid.

De andere attractie vormde het optreden van broeder Geert Geert-sma uit Schiedam.

Zichzelf begeleidend op de gitaar bracht hij op vlotte wijze enkele liedjes in het Frans, Duits en Engels. Al met al een geslaagde avond.

Er was die avond maar één klacht en wel deze: „te gauw om !!”

Zondagmorgen 18 november waren de conferentiegangers reeds om 10 uur aanwezig, nu onder leiding van Zuster A. Lybbert. Ook nu viel weer direct de goede organisatie van het geheel op.

Overall waren bordjes aangebracht met aanwijzingen, zodat niemand zich vergissen kon.

Het gebouw van de Haagse Wijk werd nu ten volle benut. Niet minder dan drie vergaderingen vonden er tegelijk plaats.. De Zondagsschool, de Junior Zondagschool en de M. Mannen en Aren-

leestersconferentie. En het liep nog gesmeerd ook!

De haardvuuravond.

De conferentie schonk gelegenheid tot het geven van getuigenissen, waarvan door een flink aantal jongeren gebruik werd gemaakt. Algemeen was de dankbaarheid voor alles wat de Kerk nu in Europa biedt, waardoor emigratie naar de Verenigde Staten overbodig is.

Ook president J. P. Jongkees hield op deze bijeenkomst een korte toe-

De deelnemers bij elkaar.

spraak, waarin hij de praktische waarde van het Evangelie naar voren bracht.

De lunch, die hierna volgde, bleek er eveneens goed in te gaan en om half drie vond in het kader van deze conferentie een kerkdienst plaats onder leiding van Zuster J. Geertsma. Achtereenvolgens werd het woord gevoerd door: Zuster Ans de Jong, Broeder Arend Terreehorst, Broeder Peter Jacobs en Zuster Hanska ter Haar.

De rij van toespraken werd gesloten door President G. H. Lybbert, 2e raadgever van het Ring-Presidentschap. Nadat alle aanwezigen lied Nr. 38 'De Heer is mijn licht' hadden gezongen, behoorde ook deze bijeenkomst weer tot het verleden.

De laatste vergadering van deze conferentie om 5 uur n.m. zou in belangrijkheid zeker niet voor de andere onderdoen. Onder leiding van broeder Th. van Lottum was er in de kleine zaal een haardvuuravond belegd. Gezeten rondom een kunstig aangelegd kampvuur

luisterden de aanwezigen met grote aandacht naar het verhaal, voorgedragen door Zuster V. E. Bostelaar-Boom „Voor tijd en alle eeuwigheid”.

De zaal van de Z.H.V. was tijdens dit verhaal slechts verlicht door het kunstmatig kampvuur in het midden en allen volgden onder doodse stilte dit met groot talent voorgedragen verhaal, dat slechts eenmaal onderbroken werd teneinde Zuster A. Lybbert en Zuster L. A. Jackson in de gelegenheid te stellen het mooie lied „The King of Glory” te zingen.

Superintendent C. de Bruijn van de J. M. O. O. V. Kon in zijn slotwoord dan ook terugzien op een zegenrijk weekend, waarvoor hij alle medewerkers lof toezwaaide. Nadat het lied „Heiland geef een avondzegen” had geklonken gezongen door alle aanwezigen en het gebed in dezelfde geest was uitgesproken, was de geschiedenis van onze nog zo jonge Hollandse Ring weer met een machtig hoofdstuk verrijkt.

Orgelfonds

Wijk Rotterdam Noord

De wijk Rotterdam Noord heeft grote plannen. Binnenkort hoopt men daar een nieuw orgel te hebben en dat zou op zichzelf niets bijzonders zijn, indien er niet bij verteld werd wat voor orgel. Het zal een pijporgel worden. De ruimte boven het podium tussen de twee pilaren zal dan gevuld worden met een groot aantal in sierlijke rangorde opgestelde pijpen. Ongetwijfeld is dit reeds een aanzienlijke verbetering van het kerkinterieur, om maar niet te spreken van de klankverbetering. Alles bij elkaar zullen de zichtbaar opgestelde en verborgen pijpen een paar honderd zijn !!

En Rotterdam Noord weet van organiseren. Het geld komt voor een groot deel uit de opbrengst van allerlei avonden, zowel ontspanningsavonden als culturele.

Broeder H. D. van Nieuwkerk uit Leiden, die op 27 september j.l. in Den Haag een interessante lezing met dia's hield over Israel, zal die lezing in Rotterdam geven op 8 december 1962. De opbrengst is voor het orgelfonds.

Wij wensen zowel broeder van Nieuwkerk als de wijk Rotterdam Noord veel succes.

De foto toont broeder van Nieuwkerk bij zijn projector, gereed voor de vertoning.

Een Babylon Zonder Spraakverwarring

Wij allen kennen de geschiedenis van de torenbouw van Babel. In de laagvlakte van het land SINEAR werd het plan beraamd om een toren te bouwen waarvan het opperste in de Hemel zou zijn. Het verhaal is opgetekend in Genesis II. Druk was men bezig tichelen te strijken en te doorbranden en daarmee een stad te bouwen met de bewuste toren. In deze plannen werden zij echter gestoord. De God des Hemels daalde neder en verstoorde de spraak, zodat de arbeid op een volslagen mislukking uitliep. De plaats werd door de Here BABEL genoemd, „want aldaar verwarde de HEERE de spraak der ganse aarde en vandaar verstrooide ze de HEERE over de ganse aarde” (Genesis II : 9).

Sindsdien is deze gebeurtenis in ons spraakgebruik opgenomen. Telkens wanneer wij een toestand aantreffen, waar de een langs de ander heen praat en men elk begrip dreigt te verliezen, spreken we van een „Babylonische spraakverwarring”.

Het drietal uit „onze” Ring

De boog is gespannen!

Want het is duidelijk dat wanneer men elkaars taal niet verstaat, het werk onuitvoerbaar wordt.

Op het ogenblik vindt in Brussel iets dergelijks plaats, echter met een groot verschil, waarop straks wordt teruggekomen.

Op de hoek van de Chaussee Romain en de Avenue de Bruxelles in de

De supervisor is overal

De supervisor Elder Nyman

Een Poolse broeder

Zij zorgen voor de „inwendige” zending

voorstad Strobeeck arbeiden een aantal mannen aan een bouwwerk, dat eveneens tot de Hemel zal reiken. En het merkwaardige is - hier komt het verschil met de bouwers in de laagvlakte van Sinear - zij spreken verschillende talen en toch verstaan zij elkaar zeer goed. Hoe is dit raadsel verklaarbaar? Daar in Brussel op de aangeduide plaats wordt door een groep leden van onze Kerk gewerkt aan de bouw van een Kerk voor de gemeente Brusel. Een kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. En dat is toch beslist een bouwwerk dat ten Hemel reiken zal. Immers daar zal het hetstelde Evangelie worden verkondigd en dat Evangelie is de blijde boodschap voor ons allen om te kunnen terugkeren in de tegenwoordigheid van onze Hemelse Vader. De bouwers van Babel probeerden buiten God om de Hemel te bereiken, en waren dus als zij, van wie Jezus later verklaren zou: „Wie van elders inklimt is een dief en een moordenaar”. De bouwers in Stormbeek bouwen ter ere van God, de Vader en Zijn zoon en bereiken daarmee, dat velen de weg tot HEM zullen vinden Een hemelwaartse weg dus.

De hele ploeg

Maar hun spraak dan? Zij spreken vele talen. De supervisor is Elder Nyman, die Zweeds en Engels spreekt. Dan werken er leden mede uit België, die alleen Frans verstaan en soms wat Engels; voorts een broeder uit Polen en dan onze drie werkzendingen uit de Hollandse Ring. De Kerk is internationaal. Overal werkt men in het grote plan en dat doen die drie Nederlandse werkzendingen daar zeker!!!

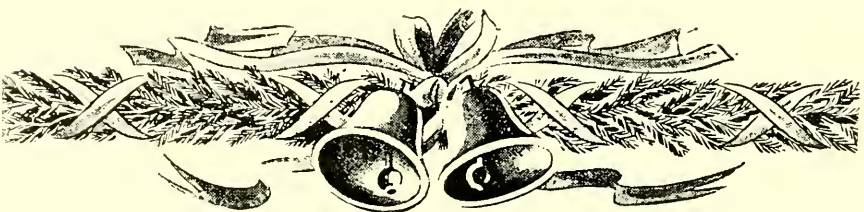

De voorbijganger verkeert niet in het onzekere

„Kunnen jullie elkaar verstaan?” is de eerste vraag, die opkomt als men al deze verschillende nationaliteiten ontdekt. Het antwoord laat niet lang op zich wachten. Behalve hun eigen nationale taal verstaan zij allemaal nog een taal en dat is de taal der liefde tot de arbeid in dienst van Hem, die ons roept tot een groot en wonderbaar werk. En die taal wordt nooit verward!! Elder Nyman geeft zijn instructies rustig, doelmatig en vervuld van de geest des Heren. En iedereen verstaat zijn taak. En het werk gaat vlot.

Een prachtig gelegen stuk grond heeft de Kerk tot haar beschikking in dat Brusselse STORMBEEK, dat over ongeveer een jaar de beschikking zal hebben over een nieuw en uitsluitend door leden gebouwd bedehuis.

Veel succes broeder Nyman voor U en Uw assistenten.

De Zwitserse Tempel

Rapport betreffende de „endowments” over september, oktober en november 1962.

ZENDING:	September	October	November	Totaal bijgewerkt
Oostenrijk	2	46	—	819
Beieren	40	28	109	511
Mid-Duitsland	11	195	1	769
Denemarken	3	—	1	772
Finland	2	2	—	46
Frankrijk	4	6	2	46
Oost-Frankrijk	37	29	122	720
Nederland	—	2	—	461
N. Duitsland	—	159	—	909
Militairen	23	9	35	291
Z. Duitsland	2	21	13	210
Zweden	—	—	13	551
Zwitserland	141	119	154	1700
W. Duitsland	12	237	14	581
Ringen:				
Berlijn	—	39	4	465
Hamburg	4	245	—	644
Holland	—	13	2	235
N. Zwitserland	53	87	53	982
Stuttgart	96	8	31	687
Andere	20	18	27	301
Totaal	450	1263	570	11992
Totaal „Endowments” 1961	409	1145	383	11234

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

GEDOOPT IN VERSCHILLENDE PLAATSEN

APELDOORN

De Vos Van Steenwijk, Alma Helena; 10 november 1962

BREDA

van Baal, Antoinette Johanna; 11 november 1962

BRUSSEL

Bierens, Robert Ary; 15 november 1962

EMMEN

Kaper, Jan; 9 november 1962

GENT

Laroy, Robert Eloi; 10 november 1962

HAARLEM

van Laar, Elisabeth; 13 november 1962

Eradus, Johannes Bastianus; 11 november 1962

LEEWARDEN

Dorenbos, Christina; 11 november 1962

UTRECHT

Koppen-Verweij, Catharina; 23 november 1962

GEDOOPT IN DE HOLLANDSE RING

AMSTERDAM

Carli, Chris Paul; 13 november 1962

Gortemaker, Gerard; 30 oktober 1962

Haalmeyer, Bob Jules; 6 november 1962

Sluyer, Rita; 6 november 1962

Sonnenberg-Christoph, Anna Auguste; 30 oktober 1962

Stom, Johan Wilhelm Peter; 6 november 1962

van Beek, Jacob; 30 oktober 1962

ROTTERDAM

Doornbos, Jan Gerrard; 9 november 19 62

Doornbos, Anneke; 9 november 1962

Hazenbroek, Andries; 20 november 1962

ROTTERDAM-N

Zevenberger, Bastiaantje Anthonie; 23 september 1962

Jochem, Emely Melanie; 30 september 1962

Tent Hof v. Noorden 25 november 1962

Een Kerstgroet

O, Kerstnacht, schoner dan de dagen, hoe kan Herodes het Licht verdragen, dat in de duisternisse blinkt?.

Ja, het moet wel een zeer schone nacht zijn geweest, waarin het Kerstkind werd geboren. In het stadje Bethlehem was het stil, de wind was gaan liggen, de hemel was diepblauw, de sterren flonkerden en in het gehele rijk heerste vrede. Eén ster was daar, straalde aan het firmament, en niemand had deze ooit eerder gezien. Zij stond recht boven de plaats waar Maria het leven had geschonken aan haar Zoon. Zij stond daar aan de hemel als het symbool van het Licht, dat Hij zou zijn, als Mens onder de mensen, als de Zoon des Mensen, Gods Zoon.

En dat licht, dat toen het stadje omstraalde, keert ieder jaar weer, echter niet als een ster boven de herberg, maar in de harten van hen, die het zoeken. Doch velen zijn er, die het licht niet zien, omdat zij het niet hebben begrepen. Het licht schijnt in de duisternis, maar de duisternis heeft het niet begrepen. Zo is het dan, dat de mensen het licht niet begrijpen en hun eigen duisternis niet begrijpen. En daarom is die duisternis zo dicht en het licht kan er moeilijk zijn weg in vinden en de duisternis verdrijven. Hij, Jezus Christus, Gods Zoon, is dat Licht. „Hij kwam tot het zijne, maar de zijnen hebben Hem niet aangenomen”. En dus bleef de duisternis met hen en zij zagen het licht niet.

Nu is dat licht weergekeerd, na eeuwen lange afwezigheid, dat licht van het zuivere, eeuwige evangelie, bedoel ik. God en Zijn Zoon Jezus Christus hebben zich weer aan de mens op aarde geopenbaard en dat evangelie, in de loop der eeuwen door de mensen, die dat licht niet meer begrepen, verduisterd door hun eigen filosofieën, weer doen blinken als de ster in de Kerstnacht boven Bethlehem. En het licht, dat het zuivere Evangelie uitstraalt, is het geleidelicht op de levensweg van hen, die het zagen en aannamen. Voor hen, die alzo deden, die het ook in hun hart bewaarden, is er geen tastend zoeken meer, geen angstig vragen: „Wat is het doel van het leven toch, in deze wereld vol onrust en verwarring? Waar gaat dit alles heen? Waar ga ikzelf heen?” Het antwoord en alle antwoorden op deze en dergelijke vragen schenkt ons het Evangelie van Jezus Christus. Aan U, leden van Zijn Kerk, die dit Evangelie des Koninkrijks kent en waarin gij staat: Blijft staan en verheugt U om wat gij hebt ontvangen en om wat gij eenmaal zult ontvangen, indien gij getrouw blijft. Verheugt U met diepe verheuging en viert het komend Kerstfeest met die innige overtuiging: „Ik vier de geboorte van mijn Heiland”. Dat ieder jaar, dat God U schenkt, deze viering U steeds nader tot Hem moge brengen, is de wens en bede van

de Redactie van de Ster.